

MINDIGVOLT Mese

A 2010/2011-es évad elején arra biztattunk Benneteket, hogy írjatok nekünk mesét, meséket, amelyekben 5 „varázsszó” (kút – szőnyeg – álom – tölgyfa – kunyhó) szerepel.

Örömmel olvastuk a hozzánk érkező meséiteket, és ígéretünkhöz híven a *Bábosházi Figyelő* hasábjain másoknak is megmutatjuk a legizgalmasabbakat, legszebbeket.

A VARÁZSLATOS VÍZCSEPP

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás tengeren is túl, volt a világon egy hatalmas tölgyfa-erdő. Az erdő szélén állt egy kis házikó, abban lakott egy szegény ember a feleségével és két leányával. A nagyobbik leány szép volt, a kisebbik pedig csúnyább a hátramenésnél.

Az ember és az asszony éjt nappallá téve dolgoztak, hogy meglegyen a napi betevőjük. Míg ők ketten az erdőt járták, a két leányra várt a mosás, főzés, takarítás. A nagyobbik leány nemcsak szebb volt a másiknál, hanem sokkal lustább és furfangosabb is. Egész nap a tükör

előtt üldögélt és gyönyörködött magában, míg testvére minden ház körüli munkát elvégzett. Nem szólhatott ám egy szót sem, mert nővére ráparancsolt, hogy a szülei nem tudhatnak arról, mi történik a házban, míg ők dolgoznak.

Egy este, miután az ember és felesége hazatértek a munkából, leültek az asztalhoz vacsorázni.

– Fenséges ez a vacsora – mondta az öreg. – És milyen tisztaság van! – tette hozzá az asszony. – El is fáradtam nagyon a sok munkában! – szólalt meg a nagyobbik leány –, úgy fájnak a lábaim, a kezeimet meg szinte nem is érzem. A kisebbik leány szóhoz sem tudott jutni, csak nézett tágra nyitott szemekkel a gyönyörűséges nővére.

Telt-múlt az idő, egyik nap olyan volt, mint a másik. Az ember és a felesége dolgozni jártak, a leányok pedig tették a dolgukat: a nagyobbik a tükör előtt, a kisebbik pedig a ház körül.

Egyszer mikor az asztalhoz ültek, azt mondja az ember:

– Egész nap egyebet sem hallottam az erdőben, még a madarak is azt csicseregtek, hogy a király fia nőszülni készül.

A nagyobbik leánynak felcsillant a szeme, még a kanál is kiesett a kezéből. – Mindig az volt az álmom, hogy királyné lehessek! – gondolta magában. – Arra gondoltam – mondta az apjuk –, eljött már az idő, hogy férjhez menjetek. Ha gondoljátok, próbáljatok szerencsét!

Másnap reggel hosszas búcsúzkodás után elindult hát a két leány. Nagyon hosszú út

állt előttiük. A nap már lemenőben volt, és ők még csak félúton jártak. A nagyobbik leánynak egész úton be sem állt a szája, a kisebbik meg csak ment mellette csendben, egy szót sem szólt.

Egyszer csak egy kúthoz értek, ami mellett egy kutya feküdt, törött lábbal, éhen-szomjan.

A kisebbik leány rögtön a segítségére sietett, de a nagyobbik azt mondta, ő tovább megy, mert sokkal fontosabb dolga van, és a ruháját sem szeretné bepiszkolni holmi törött lábú kutyával.

Így hát egyedül folytatta útját.

Ahogy ment, mendegélt, lóháton közeledett felé egy ütött-kopott külsejű, koldusnak tűnő férfi, aki igazából persze a nősülni készülő királyfi volt. Ejha! – gondolta magában a férfi. – Mi járatban lehet ez a gyönyörű leány ebben a hatalmas erdőben? Ráköszönt a leányra, de az egy hangot sem adott ki a torkán. A királyfi azonban nem hagyta annyiban, ismét üdvözölte. – Jónapot, gyönyörű kisasszony! Mi járatban erre, és hogyhogy egyedül?

– Én ilyen ronda külsejű emberekkel nem állok szóba! Időm sincsen, a királyi palotába sietek, ugyanis királyné kerestetik. Különben sem egyedül indul

tam, a húgom lemaradt, mert egy csapzott, törött lábú kutya dédelgetése többet ért neki, mint hogy gazdag királynévá váljon. Igaz, csúnyácska is szegény, úgy-hogy biztos nem őt választaná a királyfi! – mondta, és elsietett.

– Gyönyörű ez a leány, de hogy nem királynének való, az biztos! – mormogott az orra alatt a királyfi, és továbbállt.

Odaért egyszer ahhoz a bizonyos kúthoz, amiről senki sem tudta a királyságon kívül, hogy aki iszik belőle, annak minden betegsége elmúlik, aki pedig megmosakszik benne, olyan gyönyörűvé válik, hogy nem lesz párja a világon. Ott térdelt a csúnya leány a fekvő kutya mellett, és próbálta itatni azt. Mikor odalépett mellé a koldusnak öltözött királyfi, a leány lesütött szemmel fogadta a köszönését. Majd szóba elegyedtek egymással, a leány elmesélte élete történetét a koldusnak, amit ő nagy érdeklődéssel hallgatott végig. Mikor már kétségkívül úgy gondolta, hogy ez a leány az, akit ő feleségül akar venni, így szólt:

- Idehallgass, te leány! A jó-lelkűséged és az őszinteséged mindennél fontosabb. Ezért jutalmat érdemelsz. – A leány meglepetten és kíváncsian nézett

fel a koldusra.

– Állj fel, és mosakodj meg a kútban! – folytatta a királyfi.

A leány úgy gondolta, semmi vesztéssel járhat, hiszen a királyfi nem jön, ezért úgy tett, ahogyan azt mondták neki. Megmosta az arcát a kút vizében, és pillanatok alatt gyönyörűséges arcú leánnyá változott. A koldusnak öltözött királyfi pedig ez idő alatt levetette szakadt gúnyáját, és a leány felé fordult. A leány nem akart hinni a szemének. Megszólalni sem tudott.

A királyfi feleségül kérte, a lovára ültette, s szélesebben vágta az utat a palotába, ahol már kíváncsian várták, kivel fog hazatérni a királyfi. A királyi udvar kapujától a palota ajtajáig vörös szőnyeg vezetett, amely rózsaszirmokkal volt megszórva. Az út végén az öreg király és a felesége boldogan pillantották meg fiukat és mindenkinél gyönyörűbb választottját.

Hetedhét országra szóló lakodalmat csaptak, s még máig is élnek, ha meg nem haltak.

Trefán Lilla
Hajdúnánás,
Bocskai István Általános Iskola,
2.a osztály